

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi A. Ś. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w W.

z dnia 8 grudnia 2011 r., wydanego w sprawie

z powództwa F. sp. z o.o. sp.k. w W.

przeciwko A. Ś.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 listopada 2015 r.,

odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 8 grudnia 2011 r. i zasądza od pozwanego A. Ś. na rzecz powoda kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania wywołanego skargą.

UZASADNIENIE

Skarżący A. Ś. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w dniu 8 grudnia 2011 r. przez Sąd Okręgowy w W. w postępowaniu upominawczym w sprawie wytoczonej przeciwko skarżącemu przez F. Sp. z o.o. Sp. k. w W. o zapłatę. W skardze pozwany zarzucił naruszenie art. 499 § 1 pkt 1- 4 k.p.c. również w związku z przepisami podatkowymi, przepisami dotyczącymi rachunkowości, a także art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c. i art. 25 k.c., art. 143 k.p.c. w zw. z art. 25 k.c., art. 504 § 1 w zw. z art. 502 k.p.c. i art. 379 pkt 5 k.p.c., skutkiem których jest, jego zdaniem, niezgodność nakazu zapłaty z art. 2, 45 ust. 1, 77 ust. 1, 78, i 177 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, z art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, a także z powołanymi w podstawach skargi art. 499 § 1 pkt 1- 4 k.p.c., art. 143 k.p.c. w zw. z art. 25 k.c., art. 504 § 1 w zw. z art. 502 k.p.c. i art. 379 pkt 5 k.p.c.

Wyjaśnił, że na skutek wadliwości doręczeń oraz wprowadzenia go w błąd przez sąd co do możliwości zaskarżenia nakazu został pozbawiony możliwości poddania tego orzeczenia kontroli, co narusza podstawowe zasady porządku prawnego, konstytucyjne wolności oraz prawa człowieka i obywatela oraz uzasadnia przyjęcie, że zachodzi wypadek przewidziany w art. 424¹ § 2 k.p.c.

Skarżący zaznaczył, że nie mógł skorzystać z innych niż sprzeciw środków podważenia nakazu zapłaty i także obecnie nie dysponuje żadnymi możliwościami skutecznego zakwestionowania tego rozstrzygnięcia.

Wskazał, że szkodę poniesioną na skutek wydania nakazu zapłaty stanowiły wydatki przeznaczone na spłatę zasądzonej kwoty, odsetek i kosztów przeciwnikowi oraz na opłacenie postępowań związanych z próbami zaskarżenia nakazu, a następnie z obroną przed czynnościami podejmowanymi przez wierzyciela i komornika w postępowaniu egzekucyjnym.

Zdaniem skarżącego dochowany też został termin do wniesienia skargi, ponieważ nakaz zapłaty uprawomocnił się w dniu 30 października 2012 r., kiedy nadana mu została klauzula wykonalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, z którym w oparciu o postanowienie art. 353² k.p.c. zrównany został prawomocny nakaz zapłaty, wnosi się w terminie dwóch lat od dnia uprawomocnienia się skarżonego orzeczenia. W niniejszej sprawie nakaz zapłaty został wydany w dniu 8 grudnia 2011 r. i - według ustaleń Sądów, poczynionych w postępowaniu wywołanym wniesieniem przez pozwanego sprzeciwu od tego nakazu, został skutecznie (w drodze doręczenia zastępczego z art. 139 § 1 k.p.c.) doręczony pozwanemu w dniu 4 stycznia 2012 r., wobec czego termin do wniesienia sprzeciwu upłynął w dniu 18 stycznia 2012 r. Sprzeciw, jako spóźniony, został odrzucony postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 12 lipca 2012 r. Zażalenie na to postanowienie, złożone przez pozwanego, Sąd Apelacyjny oddalił postanowieniem z dnia 19 października 2012 r. Ponieważ środek zaskarżenia wniesiony po terminie nie wpływa na prawomocność orzeczenia, uzyskaną już z chwilą bezskutecznego upływu terminu do jego zaskarżenia (art. 363 k.p.c.), więc nakaz zapłaty, będący przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie, uprawomocnił się z dniem 19 stycznia 2012 r. Data nadania temu orzeczeniu klauzuli wykonalności, którą skarżący uważa za datę prawomocności, ani nie wyznacza tej daty ani na nią nie wpływa, ponieważ zależy ona wyłącznie od tego, kiedy bezskutecznie upłynął termin do zaskarżenia. Termin dwuletni do wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności prawomocnego nakazu zapłaty z prawem liczyć więc należało od dnia 19 stycznia 2012 r. - upłynął on 19 stycznia 2014 r. Wobec tego skarga wniesiona przez pozwanego w dniu 28 października 2014 r. złożona została z uchybieniem temu terminowi o ponad 9 miesięcy i podlega odrzuceniu jako spóźniona na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania wywołanego skargą wynika z treści art. 424¹² k.p.c. w zw. z art. 398²¹, art. 391 § 1, art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wysokość należnych pozwanemu kosztów określona została na podstawie § 2, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

kc